Ἡ Παγκόσμιος διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου

2.- ΤΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ

Τοῦ
ΧΡ. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

14.— Μέ τέτοιο περιεχόμενο νοούμενα στήν σύγχρονη ἐποχή τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, ἄλλα σάν φραγμοί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καί ἄλλα σάν ἀξιώσεις παροχῶν ἀπό τό κράτος, εὑρίσκουν, στήν πιό φανταστή πληρότητα, τήν κατακύρωσί τους ἀπό τήν Παγκόσμιο Διακήρυξι. Μέ αὐτήν ἡ ἀνθρωπότης, τήν ἐπαύριον ἑνός φοβεροῦ καί, φυσικά, περιττοῦ πολέμου, ἐδώρισε στόν ἑαυτό της τήν πληρέστερη σύνθεσι ἐγγυήσεων γιά τήν ὑπηρέτησι τοῦ ὑψηλοτέρου σκοποῦ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου: τῆς ἐλευθερίας του. Ὅσο πιό ἐλεύθερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσο πιό ἄνθρωπος εἶναι.

Ἡ Παγκόσμιος Διακήρυξις ἀποτελεῖται ἀπό ἕνα, μεστό μέ ὑψηλά νοήματα, Προοίμιο, πού διαλαμβάνει τήν φιλοσοφική καί κοινωνιολογική θεμελίωσί της, καί κατά τό κύριο περιεχόμενό της ἀπό τριάντα ἄρθρα.

Τό πρῶτο ἄρθρο διακηρύσσει τίς τρεῖς βασικές ἀρχές, πού ἀπό τήν Γαλλική Ἐπανάστασι ἀποτελοῦν τό ἔμβλημα τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους (Liberté — Egalité — Fraternité): «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται ἐλεύθεροι καί ἴσοι σέ ἀξιοπρέπεια καί δικαιώματα. Εἶναι προικισμένοι μέ λογική καί συνείδησι καί πρέπει νά ἐνεργοῦν οἱ μέν ἀπέναντι στούς δέ μέ πνεῦμα ἀδελφοσύνης».

Γιά ἀποφυγή κάθε ἀμφιβολίας, ἡ ἰσότης δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν τονίζεται ἀναλυτικώτερα στό ἄρθρο 2, ὅτι ἀφορᾶ σέ ὅλους ἀνεξαίρετα «χωρίς καμμιά διάκρισι», καί μάλιστα «φυλῆς, χρώματος, φύλου, γλώσσης, θρησκείας, πολιτικῆς ἤ οἱασδήποτε ἄλλης γνώμης, ἐθνικῆς ἤ κοινωνικῆς καταγωγῆς, περιουσίας, γεννήσεως ἤ οἱασδήποτε ἄλλης καταστάσεως», καί ἀκόμη χωρίς καμμιά διάκρισι θεμελιούμενη στό πολιτικό, νομικό ἤ διεθνές καθεστώς τῆς χώρας, τῆς ὁποίας ἕνας εἶναι ὑπήκοος.

Γενικές ἀρχές ἀποδίδει καί τό ἄρθρο 3: «Κάθε ἄτομο ἔχει δικαίωμα στή ζωή, στήν ἐλευθερία καί στήν ἀσφάλεια τοῦ προσώπου του».

Τά ἄρθρα, πού ἀκολουθοῦν, ἀποτελοῦν ἐξειδικεύσεις τῶν γενικῶν αὐτῶν ἀρχῶν. Μέ μιά πρόχειρη προσπάθεια συστηματικῆς ἐπισκοπήσεως τῶν εἰδικωτέρων δικαιωμάτων, πού προσφέρουν τά ἄρθρα αὐτά, μποροῦμε νά θεωρήσουμε, ὅτι διακηρύσσονται σ' αὐτά οἱ ἀκόλουθες ἐλευθερίες:

α) Ἡ περιφρούρησι τῆς σωματικῆς καί νομικῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀτόμου. Στό πλαίσιο τῆς μορφῆς αὐτῆς ἀπαγορεύεται ἡ δουλεία σέ ὅλες τῆς μορφές (ἄρθρ. 4), ἀπαγορεύονται τά βασανιστήρια, ὡς ἐπίσης καί οἱ ποινές ἤ ἡ μεταχείρισι προσώπων, ὅταν εἶναι «σκληρές, ἀπάνθρωπες ἤ ἐξευτελιστικές» (ἄρθρ. 5). Καθένας δικαιοῦται νά τοῦ ἀναγνωρίζεται παντοῦ ἡ νομική προσωπικότης, δηλαδή ἡ δικαιοκτητική του ἱκανότης (ἱκανότης νά εἶναι ὑποκείμενο δικαιωμάτων καί ὑποχρεώσεων) (ἄρθρ. 6). Δικαιοῦται, ἐπίσης, νά ἔχη μιά ἰθαγένεια, πού μπορεῖ νά τήν ἀλλάξη ὁπότε θέλει ὄχι ὅμως καί νά τήν στερηθῆ αὐθαίρετα (ἄρθρ. 15). Ὅλοι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου καί ἔχουν δικαίωμα, χωρίς διάκρισι, σέ ἴση προστασία τοῦ νόμου, καί μάλιστα ἐναντίον κάθε διακρίσεως ἤ προκλήσεως σέ διάκρισι, πού γίνεται κατά παράβασι τῆς Παγκοσμίου Διακηρύξεως (ἄρθρ. 7).

β) Ἡ ἀσφάλεια τοῦ προσώπου. Καθένας ἔχει δικαίωμα νά τυγχάνη ἀποτελεσματικῆς δικαστικῆς προστασίας τῶν δικαιωμάτων, πού τοῦ ἀναγνωρίζονται ἀπό τό σύνταγμα καί τούς νόμους (ἄρθρ 8), καί μάλιστα ἀφοῦ προηγουμένως ἀκουσθῆ (δικαίωμα ἀκροάσεως), δημοσίως (δημοσιότης τῶν συνεδριάσεων), ἀπό δικαστήριο ἀνεξάρτητο (ἀρχή τῆς δικαστικῆς ἀνεξαρτησίας) καί ἀμερόληπτο, εἴτε πρόκειται γιά τά δικαιώματα καί τίς ὑποχρεώσεις του, εἴτε σέ περίπτωσι ποινικῆς σέ βάρος του κατηγορίας (ἄρθρ 10). Κάθε κατηγορούμενος θεωρεῖται ἀθῶος μέχρις ὅτου ἡ ἐνοχή του ἀποδειχθῆ μέ νόμιμο τρόπο κατά τήν διάρκεια δημοσίας δίκης, κατά τήν ὁποία θά τοῦ ἐξασφαλίζωνται ὅλες οἱ ἀναγκαῖες γιά τήν ἄμυνά του ἐγγυήσεις. Καμμιά ποινή δέν ἐπιβάλλεται: χωρίς προϋπάρχοντα νόμο (Nulla poena sine lege), οὔτε ἐπιβάλλεται ποινή βαρύτερη ἀπό ἐκείνη, πού προέβλεπε ὁ νόμος πού ἴσχυε κατά τόν χρόνο τελέσεως τῆς ἐγκληματικῆς πράξεως (ἀρχή τῆς μή ἀναδρομικότητος τῶν ποινικῶν νόμων) (ἄρθρ. 11). Μάλιστα, κάθε καταδιωκόμενος, ἐκτός γιά ἐγκλήματα τοῦ κοινοῦ δικαίου ἤ γιά ἐνέργειες ἀντίθετες στούς σκοπούς καί στίς ἀρχές τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἔχει τό δικαίωμα νά ζητήση ἄσυλο σέ ξένη χώρα (ἄρθρ. 14).

γ) Ἡ προστασία τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς. Ἀπαγορεύεται κάθε αὐθαίρετη ἀνάμιξι στήν ἰδιωτική ζωή, τήν οἰκογένεια, τήν κατοικία (ἡ κατοικία εἶναι ἄσυλο) ἤ τήν ἀλληλογραφία (ἀπόρρητο τῆς ἀλληλογραφίας) τοῦ ἀτόμου, καθώς καί κάθε προσβολή τῆς τιμῆς καί τῆς ὑπολήψεώς του. Καθένας δικαιοῦται στήν προστασία τοῦ νόμου ἐναντίον τέτοιων ἀναμίξεων ἤ προσβολῶν (ἄρθρ. 12).

δ) Ἡ ἐλευθερία τῆς κινήσεως. Καθένας ἔχει τό δικαίωμα νά κινῆται ἐλευθέρως, νά διαλέγη τήν κατοικία του σ' ὅποιο κράτος θέλει, νά φεύγη ἀπό αὐτό καί νά ἐπανέρχεται ὁπότε θέλει (ἄρθρ. 13). Ἡ αὐθαίρετη σύλληψι, κράτησι ἤ ἐξορία ἀπαγορεύονται (ἄρθρ. 9).

ε) Ἡ ἐλευθερία τοῦ γάμου. Αὐτή ἀναλύεται στήν δυνατότητα τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας, χωρίς κανένα περιορισμό λόγω φυλῆς, ἰθαγενείας ἤ θρησκείας, νά παντρευθοῦν καί νά δημιουργήσουν οἰκογένεια. Ἔχουν ἀπέναντι στό γάμο, κατά τήν διάρκεια τοῦ γάμου, καθώς καί μετά τήν λύσι του ἴσα δικαιώματα (ἄρθρ. 16).

στ) Τό δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας. Ἀναγνωρίζεται σάν δικαίωμα ἡ ἰδιοκτησία καί ἀπαγορεύεται ἡ αὐθαίρετη στέρησί της (ἄρθρ. 17).

ζ) Ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως. Διακηρύσσεται ἡ ἐλευθερία σκέψεως, συνειδήσεως, θρησκείας, λατρείας, διδασκαλίας (ἄρθρ. 18), γνώμης καί ἐκφράσεως (ἄρθρ. 19). Τονίζονται ἰδιαιτέρως στά ἴδια ἄρθρα οἱ συνακόλουθες ἐλευθερίες ἀλλαγῆς θρησκείας ἤ πεποιθήσεως, ἐκδηλώσεως, ἀπό τόν καθένα ἤ μέ ἄλλους μαζί, δημοσίως ἤ σέ ἰδιωτικό κύκλο, κάθε εἴδους πεποιθήσεως, ὡς καί τά δικαιώματα ἀναζητήσεως καί διαδόσεως, χωρίς περιορισμό συνόρων, πληροφοριῶν καί ἰδεῶν, μέ ὁποιοδήποτε μέσο ἐκφράσεως.

15.— Μέ τά τελευταῖα αὐτά δικαιώματα τῶν ἄρθρων 17 καί 19 τῆς Παγκοσμίου Διακηρύξεως ἀναγνωρίζονται ἐλευθερίες ὄχι ἀποκλειστικά «ἀτομικές», ἀλλά συλλογικές μέ τήν ἔννοια τῆς δυνατότητος τῆς «ἀπό κοινοῦ», ἀπό πολλούς μαζί, ἀσκήσεώς των.

Τήν δυνατότητα αὐτή κατοχυρώνει, διευρύνοντάς την συγχρόνως, τό ἑπόμενο ἄρθρο 20. Σύμφωνα μέ αὐτό, καθένας δικαιοῦται νά συμμετέχη σέ εἰρηνικές συγκεντρώσεις (ἐλευθερία τοῦ συνέρχεσθαι) καί σέ εἰρηνικά σωματεῖα (ἐλευθερία τοῦ συνεταιρίζεσθαι). Κανείς, ὅμως, δέν μπορεῖ νά ὑποχρεωθῆ νά συμμετάσχη σέ σωματεῖο.

Ἡ συνδικαλιστική ἐλευθερία, εἰδικώτερα, διακηρύσσεται στό ἄρθρο 23 § 4.

Τό δικαίωμα συμμετοχῆς στήν πολιτιστική ζωή τῆς κοινότητος, στά ἀγαθά τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου κλπ., ὡς καί τά ἠθικά καί ὑλικά δικαιώματα τοῦ κάθε δημιουργοῦ ἀναγνωρίζονται στό ἄρθρο 27.

16.— Ἐλευθερίες τῆς πολιτικῆς ζωῆς καί τά καλούμενα πολιτικά δικαιώματα προβλέπει τό ἄρθρο 21, τόσο μέ τήν μορφή τῆς δυνατότητος συμμετοχῆς στήν διακυβέρνησι τῆς χώρας καί καταλήψεως δημοσίων θέσεων, ὅσο καί μέ τήν διακήρυξι τῆς ὑποχρεώσεως τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας νά προκηρύσση ἐκλογές. Εἰδικώτερα τό τελευταῖο αὐτό διατυποῦται ὡς ἑξῆς: «Ἡ θέλησι τοῦ λαοῦ εἶναι τό θεμέλιο τῆς ἐξουσίας τῶν κρατικῶν ἀρχῶν· αὐτή ἡ θέλησι πρέπει νά ἐκφράζεται μέ ἔντιμες ἐκλογές, πού ὀφείλουν νά γίνωνται περιοδικῶς, μέ καθολική ψηφοφορία, ἴση καί μυστική, ἤ σύμφωνα μέ ἰσοδύναμη διαδικασία, πού νά ἐξασφαλίζη τήν ἐλευθερία τῆς ψήφου».

17.— Τά ἑπόμενα ἄρθρα ἀπαγγέλλουν τά λεγόμενα κοινωνικά δικαιώματα.

Δικαίωμα στήν κοινωνική ἀσφάλισι καί στήν ἱκανοποίησι τῶν οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν καί πνευματικῶν ἀναγκῶν, τῶν ἀπαραιτήτων στήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ἐλεύθερη ἀνάπτυξι τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου (ἄρθρ. 22).

Δικαίωμα στήν ἐργασία, στήν ἐλεύθερη ἐπιλογή τοῦ εἴδους της καί στήν προστασία ἐναντίον τῆς ἀνεργίας. Δικαίωμα σέ ἴση ἀμοιβή γιά ἴση ἐργασίαν. Δικαίωμα σέ ἀμοιβή ἱκανοποιητική, γιά νά ἐξασφαλισθῆ στόν ἐργαζόμενο καί τήν οἰκογένειά του μιά ζωή σύμφωνη μέ τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια (ἄρθρ. 23).

Δικαίωμα στήν ἀνάπαυσι καί στήν ἀναψυχή καί ἰδίως λογικός περιορισμός τῆς διάρκειας τῆς ἐργασίας, ὡς καί περιοδικές διακοπές (ἄδειες) μέ ἀποδοχές (ἄρθρ. 24).

Δικαίωμα σέ ἐπίπεδο ζωῆς ἱκανοποιητικό γιά τήν ἐξασφάλισι τῆς ὑγείας καί τῆς εὐεξίας τοῦ ἀτόμου καί τῆς οἰκογενείας του (ἰδίως προσήκουσα διατροφή, ἔνδυσι, κατοικία, ἰατρική περίθαλψι, ἀναγκαῖες κοινωνικές ὑπηρεσίες). Δικαίωμα στήν ἀσφάλισι σέ περίπτωσι ἀνεργίας, ἀναπηρίας, χηρείας, γηρατειῶν ἤ καί σέ ἄλλες περιπτώσεις ἀπωλείας τῶν μέσων διαβιώσεως συνεπείᾳ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως τοῦ ἀτόμου. Ἡ μητρότης καί ἡ παιδική ἡλικία δικαιοῦνται εἰδικῆς προστασίας. Ὅλα τά παιδιά, νόμιμα ἤ ἐξώγαμα, ἀπολαμβάνουν τήν ἴδια κοινωνική προστασία (ἄρθρ. 25).

Δικαίωμα στήν ἐκπαίδευσι. Ἡ ἐκπαίδευσι πρέπει νά δίνεται δωρεάν, τουλάχιστον ἡ στοιχειώδης καί βασική. Ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσι εἶναι ὑποχρεωτική. Ἡ τεχνική καί ἐπαγγελματική διδασκαλία πρέπει νά γενικευθῆ· ἡ προσπέλασι στίς ἀνώτερες σπουδές πρέπει νά εἶναι ἀνοικτή μέ πλήρη ἰσότητα γιά ὅλους, ἀνάλογα μέ τήν ἀξία τους. Ἡ ἐκπαίδευσι πρέπει νά ἀποβλέπη στήν πλήρη ἀνάπτυξι τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καί στήν ἐνδυνάμωσι τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν θεμελιωδῶν ἐλευθεριῶν. Πρέπει νά εὐνοῆ τήν κατανόησι, τήν ἀνεκτικότητα καί τήν φιλία μεταξύ ὅλων τῶν ἐθνῶν καί ὅλων τῶν ὁμάδων, φυλετικῶν ἤ θρησκευτικῶν, καί ἐπίσης τήν ἀνάπτυξι τῶν ἐνεργειῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιά τήν διατήρησι τῆς εἰρήνης. Οἱ γονεῖς ἔχουν κατά προτεραιότητα τό δικαίωμα νά ἐκλέξουν τό εἶδος τῆς ἐκπαιδεύσεως, πού θά δώσουν στά παιδιά τους (ἄρθρ. 26).

Καί ἡ Παγκόσμιος Διακήρυξις κλείνει:

— μέ τήν ἀναγνώρισι γενικωτέρου δικαιώματος, ὅπως βασιλεύη στό κοινωνικό καί διεθνές πεδίο τάξις τέτοια, ὥστε νά μποροῦν νά ὑλοποιηθοῦν ὅλα τά διακηρυσσόμενα ἀνθρώπινα δικαιώματα καί ἐλευθερίες (ἄρθρ. 28).

— μέ τήν ὑπόμνησι τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ ἀτόμου ἀπέναντι τῆς κοινότητος στήν ὁποία ζῆ, ἡ ὁποία ὅμως δέν μπορεῖ νά ὑποβάλη τό ἄτομο παρά σέ περιορισμούς «καθιερούμενους ἀπό τόν νόμο ἀποκλειστικά γιά νά διασφαλισθῆ ἡ ἀναγνώρισι καί ὁ σεβασμός τῶν δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν ἄλλου καί γιά νά ἱκανοποιηθοῦν οἱ δίκαιες ἀπαιτήσεις τῆς ἠθικῆς, τῆς δημοσίας τάξεως καί τῆς γενικῆς εὐεξίας μέσα σέ μιά δημοκρατική κοινωνία», καί τήν παρατήρησι ὅτι «αὐτά τά δικαιώματα καί οἱ ἐλευθερίες σέ καμμιά περίπτωσι δέν μποροῦν νά ἀσκηθοῦν ἀντίθετα πρός τούς σκοπούς καί τίς ἀρχές τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν» (ἄρθρον 29), καί, τέλος,

— μέ τήν ρήτρα ὅτι «καμμιά διάταξι τῆς παρούσης Διακηρύξεως δέν μπορεῖ νά ἑρμηνευθῆ σάν συμπεριλαμβάνουσα γιά ἕνα Κράτος, μιά ὁμάδα ἤ ἕνα ἄτομο ἕνα ὁποιοδήποτε δικαίωμα νά ἐπιδοθῆ σέ δραστηριότητα ἤ νά ἐνεργήση πράξι ἀποβλέπουσα στήν κατάλυσι τῶν δικαιωμάτων καί ἐλευθεριῶν, πού ἀναγγέλλονται σ' αὐτήν» (ἄρθρον 30).

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ σημασία τῆς παγκοσμίου διακηρύξεως.

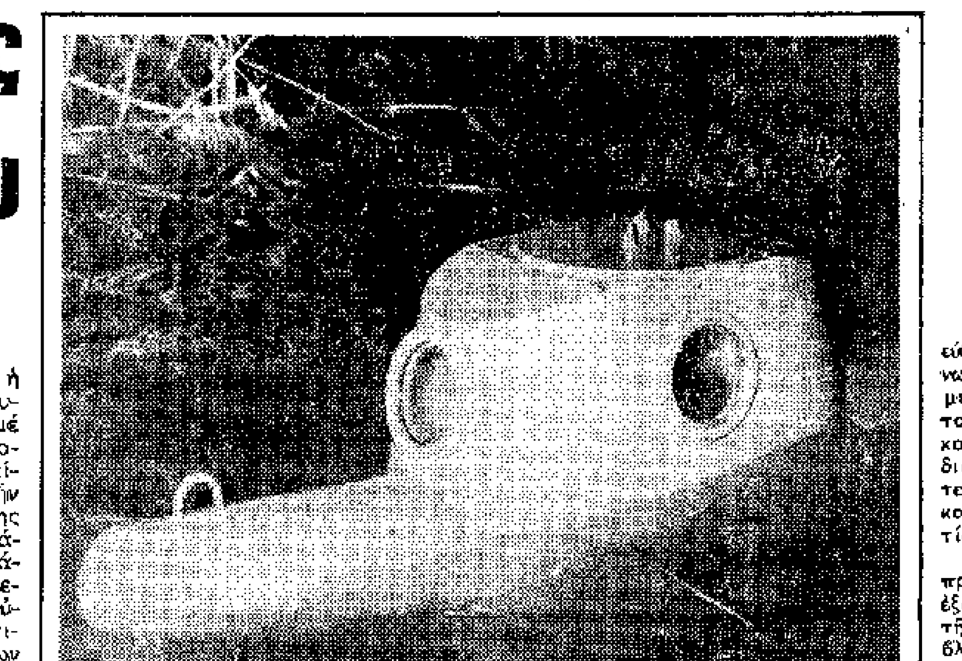

Συναγερμό στό στρατό προκάλεσε ἡ ἀνακάλυψη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ὑποβρυχίου σ' ἕνα κολαιμώνα, στό κέντρο τοῦ Ἐλσίνκι. Τό ὑποβρύχιο, μήκους 4 μέτρων καί βάρους ἑνός τόννου φαινόταν ἄθικτο. Οἱ ἀρχές ἀνησύχησαν γιατί ἡ Φινλανδία βάσει τῆς συνθήκης εἰρήνης τῶν Παρισίων, δέν ἔχει δικαίωμα νά ἀποκτήση ὑποβρύχια. Τελικά, διαπιστώθηκε ὅτι τό ὑποβρύχιο «τσέπης», εἶχε κατασκευάσει ἐρασιτέχνης γιά προσωπικές ἐμπειρίες. (Τηλεφωτογραφία: ΑΠΕ—UPI)

Οἱ συγγενεῖς ἀνωμαλίες φθάνουν σέ ποσοστό 1,5-3%

ΤΡΙΑ ΙΑΤΡΙΚΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Σέ 1,5—3 % ἀνέρχεται τό ποσοστό τῶν συγγενῶν ἀνωμαλιῶν στήν χώρα μας σύμφωνα μέ ἔρευνες πού ἔγιναν ἀπό τό Ἰνστιτοῦτο Ὑγείας τοῦ Παιδιοῦ, τονίσθηκε προχθές στήν διάρκεια συζητήσεως στρογγυλῆς τραπέζης μέ συντονιστή τόν καθηγητή κ. Σπ. Δοξιάδη. Ἡ συζήτηση ἔγινε στά πλαίσια τοῦ 12οῦ παιδιατρικοῦ συμποσίου πού ὀργανώθηκε ἀπό τό Ἰνστιτοῦτο Ὑγείας τοῦ Παιδιοῦ καί τό Κέντρο Βρεφῶν «Ἡ Μητέρα».

Συγκεκριμένα ἀνεφέρθη ὅτι ἡ γέννηση ἑνός παιδιοῦ μέ μιά ἀνωμαλία στήν διάπλασή του ἀποτελεῖ ἕνα μεγάλο τραυματικό γεγονός γιά τήν οἰκογένεια, ἀλλά δημιουργεῖ καί γιά τόν μαιευτήρα καί τόν παιδίατρο δυσκολώτατα, καμμιά φορά, προβλήματα. Οἱ συγγενεῖς ἀνωμαλίες μπορεῖ νά εἶναι ἐλαφρότατες πού νά μή χρειάζωνται σχεδόν καμμία θεραπεία, ἀλλά καί βαρύτατες ἤ καί ἀσυμβίβαστες μέ τήν ζωή. Στήν συζήτηση ἔλαβαν μέρος οἱ κ.κ. Π. Κακτράς, Σ. Κομνηνός, Α. Λιάκος, Ι. Ματσούκας, Ε. Τσακαγιάννης.

Σέ σεμινάριο μέ θέμα τήν «Γενετική στήν Ἰατρική Πράξη» τονίσθηκε ὅτι τά γνωστά γενετικά νοσήματα ἦταν τό 1960 περίπου 500. Σήμερα φθάνουν τά 1.900 καί ὁ ἀριθμός τους αὐξάνει συνεχῶς ὅσο τελειοποιοῦνται τά διαγνωστικά μέσα καί εὐαισθητοποιεῖται ὁ ἰατρικός κόσμος στήν ἀναζήτησή τους. Στό σεμινάριο αὐτό ἔλαβαν μέρος οἱ ἰατροί κ.κ. Σ. Μησίου—Τσαγγαράκη, Δ. Ἴκκος, Α. Καρακλῆς, Χ. Μπαρτσώκας καί Α. Παπαϊωάννου.

Τέλος, σέ σεμινάριο σχετικά μέ τήν Παιδιατρική Φαρμακολογία τονίσθηκε ὅτι ἡ ἐπίδραση πολλῶν φαρμάκων ἐξαρτᾶται ἀπό τό στάδιο ἀναπτύξεως τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλά καί πολλά εἶναι τά φάρμακα πού ἐπηρεάζουν τήν ἀνάπτυξη».

Στό σεμινάριο αὐτό, μέ συντονιστή τόν κ. Τ. Βαλαῆ, ἔλαβαν μέρος οἱ κ.κ. Κ. Παπᾶς, Κ. Παπῆς καί Σ. Σαββανής.

Ὁ κ. Ἀλεξόπουλος ἐξηγεῖ τούς λόγους παραιτήσεως

ΑΠΟ ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ

Ὁ κ. Καῖσαρ Ἀλεξόπουλος, καθηγητής τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπέστειλε τήν ἀπό 7 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ἐπιστολήν του πρός ὅλους τούς καθηγητάς τοῦ ὡς ἄνω Ἱδρύματος, εἰς τήν ὁποίαν ἐκθέτει τούς λόγους τῆς ὑποβληθείσης παραιτήσεώς του ἐκ τῆς θέσεως τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Τό πλῆρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Κ. Ἀλεξοπούλου ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κύριε Συνάδελφε,

Πρό διετίας ἡ Γενική Συνέλευσις τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μοῦ ἔκαμε τήν τιμήν νά μέ περιλάβη μεταξύ τῶν προτεινομένων διά τό ἀξίωμα τοῦ Πρυτάνεως.

Τήν ἐντολήν ταύτην ἠναγκάσθην νά καταθέσω πρό τοῦ τέλους τῆς θητείας μου, ἤδη δέ μετά τήν ἀποδοχήν τῆς παραιτήσεώς μου, ἔχω τήν τιμήν νά ἀπευθύνω ὑμῖν τήν παροῦσαν, ἐξηγῶν τά αἴτια, τά ὁποῖα μέ ὡδήγησαν εἰς τό διάβημα τοῦτο.

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1967 ἡ Φυσικομαθηματική Σχολή ἐζήτησε τήν εἰσαγωγήν τοῦ θεσμοῦ τῶν ἐπικουρικῶν καθηγητῶν. Ἐπειδή τήν ἀνάγκην τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ θεσμοῦ διεπίστωσεν καί ἡ Ἰατρική Σχολή, εἰς περιωρισμένην δέ ἔκτασιν καί ἡ Φιλοσοφική Σχολή, ἡ Σύγκλητος διεβίβασε τό αἴτημα πρός τό Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων. Μετά τετραετίαν περίπου καί δή τόν Δεκέμβριον τοῦ 1971 τό Ὑπουργικόν Συμβούλιον ἵδρυσε εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, διά πράξεώς του, 68 θέσεις ἐπικουρικῶν καθηγητῶν, ἀλλά ταυτοχρόνως συνεπλήρωσε κατά τήν αὐτήν συνεδρίαν 15 ἐκ τῶν θέσεων τούτων, χωρίς μάλιστα νά προσκαλέση προηγουμένως τούς ἐνδιαφερομένους πρός ὑποβολήν ὑποψηφιοτήτων διά τήν κατά τοιοῦτον τρόπον πλήρωσιν τῶν οἰκείων θέσεων. Ἡ ἐπιλογή περιωρίσθη οὕτω εἰς ἐπιστήμονας προερχομένους ἐξ ὡρισμένων κύκλων, παραμεριζομένων ὅλων τῶν ἄλλων τῆς αὐτῆς εἰδικότητος, οἱ ὁποῖοι θά ἠδύναντο νά διεκδικήσουν τάς θέσεις ταύτας. Αὐτονόητος εἶναι ἡ πικρία καί ἡ ἀπογοήτευσις τῶν ἀδικηθέντων, διαβλεπόντων ὅτι ἡ κατάληψις πανεπιστημιακῆς ἕδρας δέν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπό τήν ἐπιστημονικήν αὐτῶν ἐπίδοσιν.

Ὅθεν εἶναι πρόδηλον ὅτι ὁ κατά τόν ἄνω τρόπον διορισμός ἐπικουρικῶν καθηγητῶν, ἀδιαφόρως τοῦ ἄν οὗτος ἦτο νόμιμος, ἀντέκειτο οὐ μόνον εἰς τάς πανεπιστημιακάς παραδόσεις, ἀλλά καί εἰς τό περί δικαίου συναίσθημα.

Ἀλλά καί εἰς τάς ἠθικάς ἐπιταγάς τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως ἀντετίθετο ὁ τοιοῦτος τρόπος διορισμοῦ. Ὄντως αὐτή, κατά τούς πρώτους μῆνας τῆς ἐξουσίας της, ἐξέδωσε τήν Ε'/1967 Συντακτικήν Πρᾶξιν «περί ἐξυγιάνσεως καί ἀποκαταστάσεως εὐρυθμίας τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἱδρυμάτων», ὑπό τῆς ὁποίας ἐχαρακτηρίσθη ρητῶς ὡς «ἀνώμαλος ἐκλογή» καί ὁ διορισμός εἰς καθηγητικήν θέσιν «ἄνευ προηγουμένης ἀποφάσεως τῆς οἰκείας Σχολῆς καί ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΑΝ ΤΟΥΤΟ ΕΠΕΤΡΕΠΕΤΟ ΥΠΟ ΤΩΝ ΕΚΑΣΤΟΤΕ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΝΤΩΝ ΝΟΜΩΝ».

Δυστυχῶς μετά παρέλευσιν ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, ἐνεφανίσθησαν παρεκκλίσεις ἀπό τοῦ ὡς ἄνω ἠθικοῦ παραγγέλματος, μέ ἀποτέλεσμα νά διορισθοῦν διά διατάγματος καθηγηταί παρά τήν ἀπορριπτικήν κρίσιν τῶν ἁρμοδίων Σχολῶν, βραδύτερον δέ, ἄνευ οἱασδήποτε κρίσεως ἤ συγκρίσεως, οἱ προαναφερθέντες ἐπικουρικοί καθηγηταί.

Ἀπό τοῦ Νοεμβρίου 1971, ἐπί τῷ σκοπῷ νά διαφυλάξω τήν πολιτείαν ἀπό ἀναπόφευκτα δυσμενῆ σχόλια, διεξήγαγον ἔντονον ἀγῶνα πρός πάντα ἁρμόδιον, ἵνα ἐπιτύχω ματαίωσιν τῶν ἀποφασισθέντων. Τήν 13ην Ἰουνίου 1972 καί μετά τάς πρώτας ὁρκωμοσίας τῶν διορισθέντων, διά τάς ὁποίας μέχρι τότε ἤλπιζον ὅτι δέν θά ἐπραγματοποιοῦντο, ἀδυνατῶν νά ἀποδεχθῶ τήν δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν καί φρονῶν ὅτι λόγω τῆς ἰδιότητός μου ἤμην τεταγμένος νά προστατεύσω τό τε Πανεπιστήμιον καί τό δίκαιον τῶν ἀδικηθέντων, ὑπέβαλον τήν παραίτησίν μου ἀπό τοῦ ἀξιώματος τοῦ Πρυτάνεως. Ὁ τότε ὅμως ὑπουργός, δι' ἐγγράφου του μοῦ ἐγνώρισεν ὅτι δέν ἀπεδέχθη τήν παραίτησίν μου. Ἐν ὄψει ἐπικειμένης κυβερνητικῆς μεταβολῆς, εἰς οὐδεμίαν περαιτέρω ἐνέργειαν προέβην μέχρι τῶν ἀρχῶν Αὐγούστου, ὁπότε ἐμφανισθείς εἰς τόν νέον Ὑπουργόν, ἐξέθεσα τά λαβόντα χώραν καί ἐζήτησα τήν διόρθωσιν αὐτῶν ἤ τήν ἀποδοχήν τῆς ὑποβληθείσης παραιτήσεώς μου. Περί τήν 20ήν Αὐγούστου μοῦ ἐγνώρισε οὗτος ὅτι ἀποδέχεται τήν παραίτησίν μου καί ὅτι θά προβῆ εἰς τήν ἔκδοσιν σχετικῆς πράξεως. Τήν 2αν Νοεμβρίου καί μετά ὑπομνηστικόν ἔγγραφόν μου τῆς 4ης Ὀκτωβρίου, γενόμενος παρ' αὐτῷ δεκτός, τοῦ ἐδήλωσα ὅτι κωλύομαι πλέον νά ἀσκῶ τά καθήκοντά μου.

Κατέθεσα τήν ὑμετέραν ἐντολήν, φρονῶν ὅτι τά Πνευματικά Ἱδρύματα δέον νά εἶναι ἄτεγκτα εἰς θέματα ἠθικῆς τάξεως καί δικαίου, ἐν τῷ πνεύματι δέ τούτῳ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ παραίτησίς μου, ἐν μακρᾷ προοπτικῇ, θά ἀποβῆ εἰς ὄφελος τοῦ Ἱδρύματος.

Ἡ ἱστορία τοῦ Πανεπιστημίου διδάσκει ὅτι μελλοντικῶς ἡ Πολιτεία, ἐπανορθώνουσα τάς τυχόν διαπραχθείσας ἀδικίας, θά ἐφαρμόση ἐκ νέου τήν Ε' Συντακτικήν Πρᾶξιν, ἵνα πᾶς τις γνωρίζη ὅτι ἡ μόνη ἀσφαλής εἴσοδος εἰς τό Πανεπιστήμιον εἶναι διά τῆς Μεγάλης Πύλης.

Μετά συναδελφικῶν χαιρετισμῶν

Ὁ κ. Κ. Δοξιάδης ὁμιλεῖ γιά τό χωροταξικό σχέδιο

ΘΑ ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΘΗ ΤΟ ΘΕΜΑ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τό περασμένο Σάββατο ἐδημοσιεύθη ἐπίσημος κυβερνητική ἀνακοίνωση γιά τήν ἀνάθεση στό γραφεῖο μελετῶν Δοξιάδη τῆς ἐκπονήσεως τοῦ «Ἐθνικοῦ Χωροταξικοῦ Σχεδίου καί Προγράμματος», μέ στόχον τήν διαμόρφωσιν τῶν ἐπιβεβλημένων κατευθύνσεων ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου κατά τήν προσεχῆ 30ετίαν.

Εἰς τήν κατωτέρω συνέντευξή του πρός «Τό Βῆμα» ὁ κ. Κ. Δοξιάδης ἐξαίρει τήν ἀξίαν τῆς μελέτης αὐτῆς καί θίγει ὡρισμένα σχετικά προβλήματα, συνδεόμενα μέ τό ἐθνικό χωροταξικό σχέδιο.

— Εἶναι μιά μοναδική εὐκαιρία νά γίνη κάτι σοβαρό, ἄρχισε ὁ κ. Δοξιάδης. Γιατί, ὄχι μόνο στήν Ἑλλάδα, ἀλλά διεθνῶς μιλᾶμε, μιλᾶμε γιά τίς πόλεις, ἀλλά ἀρκούμαστε μόνο νά κλαῖμε, νά φωνάζουμε. Δέν κάνουμε τίποτα σοβαρό. Εἶναι ἕνα φαινόμενο διεθνές. Δέν εἴμαστε μόνο ἐμεῖς ἄρρωστοι...

«Ἐποχή Μαγείας»

Ἐρώτηση: Ποῦ ἀποδίδετε αὐτή τή καθυστέρηση στή «θεραπεία»;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Ἐπί χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, οἱ ἄνθρωποι ὅταν ἀρρώσταιναν κατέφευγαν στούς μάγους. Ὡς ὅτου, ἐδῶ καί 25 αἰῶνες οἱ ἄνθρωποι ἄρχισαν νά μή μιλᾶνε γιά μάγους, ἀλλά γιά ἰατρική, ἡ ὁποία πρίν 2—3 αἰῶνες ἔγινε ἐπιστήμη. Σήμερα ὅταν μιλᾶμε γιά πόλεις, οἰκισμούς καί περιβάλλον, σᾶς βεβαιῶ ὅτι βρισκόμαστε ἀκόμα στήν ἐποχή τῆς Μαγείας. Διεθνῶς δέν ἔχει γίνει καμμιά ἐνέργεια. Καμμιά πρόοδος. Ἡ Διακήρυξη τῆς διεθνοῦς συνελεύσεως τοῦ Ο.Η.Ε. γιά τό Περιβάλλον, πού ἔγινε τό καλοκαίρι στή Στοκχόλμη, ἦταν τό κλάμα μιᾶς μητέρας γιά τό ἄρρωστο παιδί της. Εἴμαστε πολύ πίσω. Ἐντελῶς. Σᾶς διαβεβαιώνω. Εἶμαι 40 χρόνια ἐπαγγελματίας. Δουλεύω σέ 36 χῶρες. Τά προβλήματα εἶναι παντοῦ τά ἴδια. Πρέπει νά τά δοῦμε σοβαρώτερα.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Δέν νομίζετε ὅτι ἀφ' ἑνός ἡ πρόοδος τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν μεταπολεμικῶς καί ἀφ' ἑτέρου ἡ εὐημερία, ὁ πλοῦτος μᾶς ἐξασφαλίζουν τά μέσα γιά νά ἐπιχειρήσουμε νά λύσουμε τά προβλήματα στίς πόλεις, τό χῶρο;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Ἡ ἐπιστήμη ναί. Ὁ πλοῦτος ὄχι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν πέντε φορές χαμηλότερο εἰσόδημα ἀπό τούς Ρωμαίους. Ἀλλά, παρ' ὅλο τοῦτο, ἡ Ἀρχαία Ρώμη ἦταν ἡ χειρότερη πόλη τοῦ κόσμου. Ἔχουμε μαρτυρίες γι' αὐτό. Τήν ἐγκατέλειψαν ὅλοι οἱ εὔποροι καί πήγαν νά ζήσουν στά προάστεια, σέ βίλλες. Ἔχουμε ἑπομένως ἀπόδειξη ὅτι τό εἰσόδημα δέν ὠφέλησε πάντοτε τίς πόλεις. Ὅπως δέν ὠφέλησε καί τόν μπακάλη τοῦ χωριοῦ πού κατέβηκε στήν πόλη, ἔγινε πλούσιος, ἔκανε κοιλιά, ἀλλά πέθανε ἀπό καρδιά, τήν ἴδια ὥρα πού ὁ ξάδελφός του ζῆ ἀκόμα μιά χαρά στό χωριό.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ἡ ἀνάπτυξη τῶν Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν γιατί δέν μᾶς ὠφέλησε στό τομέα αὐτό;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Γιατί οἱ πόλεις δέν εἶναι μόνο κοινωνικά φαινόμενα.

Δέν λύνει τά πάντα

Ἀπ' τό σημεῖο αὐτό καί πέρα ἡ συζήτηση μέ τόν κ. Δοξιάδη περιστράφηκε στό «Χωροταξικό σχέδιο καί πρόγραμμα τῆς Ἑλλάδος». Ὁ κ. Δοξιάδης εἶπε:

— Νοιώθω κολοσσιαία εὐθύνη γιά τό τόπο μου, μ' αὐτή τή μελέτη. Τόσο μεγάλη, ὥστε ν' ἀποφασίσω, στά τελευταῖα 22 χρόνια νά συγκεντρώσω ὅλη τήν προσοχή μου στόν ἑλληνικό χῶρο. Γιά δυό χρόνια — ὅσο θά ἐκπονῆται ἡ μελέτη — δέν θά λείψω ἀπ' τήν Ἑλλάδα πιό πολύ ἀπό 30 μέρες, ἔναντι 150 τ' ἄλλα χρόνια. Μέ συγκίνηση καί αἴσθημα κολοσσιαίας εὐθύνης ἀναλαμβάνω αὐτό τό ἔργο. Ἄν δέν πετύχουμε, κάνουμε κακό στό αἰώνιο βάθρο τοῦ τόπου μας, σέ μᾶς τούς ἴδιους, ἀλλά καί στά παιδιά μας, τά ἐγγόνια μας, στίς γενιές πού θ' ἀκολουθήσουν.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ἡ κυβερνητική ἀνακοίνωση πού ἀνήγγειλε τήν ἀνάθεση τῆς μελέτης στό γραφεῖο σας μιλάει καί γιά «ποιότητα ζωῆς». Πιστεύετε κ. Δοξιάδη ὅ,τι ἡ ποιότητα ζωῆς εἶναι μόνο προϊόν τοῦ πολεοδομικοῦ σχεδιαστηρίου;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Σαφῶς. Τά περισσότερα στοιχεῖα πού συνθέτουν τήν ποιότητα ζωῆς ἔχουν σχέση μέ τόν ἀνθρώπινο οἰκισμό. Ἄν ζούσαμε σέ πύργους θά πολεμούσαμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον, ὅπως ἔγινε στό Μεσαίωνα. Ἄν ζούσαμε μόνο σέ χωριά, θά εἴχαμε παραμείνει σέ μιά πολύ χαμηλή φάση τοῦ πολιτισμοῦ. Βέβαια, ἄς μή νομίσουμε ὅτι ἕνα χωροταξικό σχέδιο λύνει ὅλα τά ἀνθρώπινα προβλήματα. Ὁ μάστορας πού τό δουλεύει δέν εἶναι Θεός. Εἶναι μάστορας. Κι' ἄν εἶναι σοβαρός, πρέπει νά δώση ἔμφαση ὄχι στό ὅτι λύνει ὅλα τά προβλήματα, ἀλλά στό ὅτι δουλεύει μαστορικά στό ἔργο πού ἀνέλαβε. Μιά ἀπ' τίς αἰτίες τοῦ σημερινοῦ χάους, σ' ὅλο τόν κόσμο, εἶναι ὅτι πολλοί νομίζουν ὅτι τά ξέρουν ὅλα καί ὅτι μποροῦν νά λύσουν ὅλα τά προβλήματα.

Ὄχι πολεοδομία φανατισμοῦ

Στό σημεῖο αὐτό ζητήσαμε ἀπό τόν συνομιλητή μας νά μᾶς δώση ὅσα στοιχεῖα εἶναι δυνατό καί ἀνακύπτουν ἀπό τήν ἐκπόνηση μιᾶς τέτοιας γιγαντιαίας μελέτης, πού καθώς ἀνακοινώθηκε, θά διαμορφώση τάς ἐπιβεβλημένας κατευθύνσεις τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου κατά τήν προσεχῆ 30ετία: Κριτήρια, μεθοδολογία, κατασκευή καί ἱεράρχηση τῶν ἀστικῶν κέντρων, ἀνάπτυξη στό περιφερειακό ἐπίπεδο, ἀναδιάρθρωση τοῦ δικτύου τῶν μικρῶν οἰκισμῶν πού φθίνουν, κατανομή τῶν ἄλλων λειτουργιῶν στόν ἐθνικό χῶρο κ. ἄ. Ὁ κ. Δοξιάδης ἀρνήθηκε νά δώση πληροφορίες γιά τέτοιου εἴδους προβλήματα αὐτή τή στιγμή (εἶπε, μόνον, ὅτι δουλεύουν 60 ἐπιστήμονες στήν Ἑλλάδα καί 20 στό ἐξωτερικό).

— Αὐτά, πρόσθεσε, τά ἔχω ἀναπτύξει στά βιβλία μου, τώρα δέ, τά ἐφαρμόζω καί θά μιλήσω στό μέλλον.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ἡ κυβερνητική ἀνακοίνωση λέει ὅτι στά πλαίσια τοῦ σχεδίου θά ἐκπονηθῆ καί μελέτη τῆς «Εὐρείας Περιφερείας». Ἀπ' ὅ,τι, δέ, γνωρίζω, ἕνα ἀπό τά ἀντικείμενα τῆς μελέτης θά εἶναι καί ὁ καταρτισμός Ρυθμιστικοῦ Σχεδίου γιά τήν μεγάλη περιοχή ἀπό τή Χαλκίδα ὡς τήν Κόρινθο, μέ ἐπίκεντρο τήν πρωτεύουσα. Τίθεται ἑπομένως πάλι «πρόβλημα Ἀθήνας». Θά ἐφαρμόσετε τώρα τήν παλιά σας πρόταση ἀναπτύξεως τῆς πρωτεύουσας πρός τό Τατόϊ;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Αὐτό ἄρχισα νά τό ἐξετάζω ἀπό τήν ἡμέρα πού ὑπέγραψα τήν σύμβαση, στίς 8 Νοεμβρίου ἐ. ἔ. Θά εἶμαι δέ σέ θέση νά σᾶς ἀπαντήσω τό Μάρτιο τοῦ 1973. Τήν πρότασή μου γιά τό Τατόϊ τήν ἔχω ἀναπτύξει στό βιβλίο μου «Ἡ πρωτεύουσά μας καί τό μέλλον της». Σήμερα δέν ξεκινάω τήν μελέτη μέ φανατισμό. Βλέπω τό πρόβλημα ἀπό τήν ἀρχή.

Ἡ ἐφαρμογή

ΕΡΩΤΗΣΗ: Ἡ κυβερνητική ἀνακοίνωση ἀναφέρει ὅτι θά γίνη καί εἰδική διερεύνηση σέ «ὅ,τι ἀφορᾶ στή διεθνῆ ἔνταξη τῆς χώρας ἀπό χωροταξική ἄποψη». Περί τίνος ἀκριβῶς πρόκειται;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Νά δοῦμε ἄν μᾶς συμφέρη νά ἔχουμε δύο ἤ 10 λιμάνια, δύο ἤ πέντε διεθνῆ ἀεροδρόμια. Ἄν ἡ Πάτρα πρέπει νά ξαναγίνη εἴσοδος τῆς χώρας ἀπό δυτικά, ὅπως ἦτανε στά χρόνια τῆς PAX ROMANA. Τό κλειδί εἶναι ἡ μεταφορά ἀνθρώπων καί ἀγαθῶν. Ἀπό ποῦ θά μπαίνουν οἱ τουρίστες στήν Ἑλλάδα; Ἀπό τά βόρεια μέ αὐτοκίνητα ἤ ἀπό τά δυτικά μέ φέρρυ μπόουτς;».

ΕΡΩΤΗΣΗ: Σέ δυό σημεῖα τῆς ἡ ἀνακοίνωση λέει ὅτι ἄν δέν μεθοδευτῆ κατάλληλα ἡ χρησιμοποίηση τοῦ ἐθνικοῦ χώρου «εἶναι δυνατόν νά ὁδηγήση» σέ ἀλλόγιστη σπατάλη του καί ὑποβάθμιση τοῦ περιβάλλοντος. Δηλαδή, χρησιμοποιεῖται μέλλων χρόνος. Σήμερα, ποιά εἶναι ἡ κατάσταση τοῦ ἑλληνικοῦ περιβάλλοντος;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Ὑποφέρουμε, ὅπως κάθε πόλη τῶν 2,5 ἑκατ. κατοίκων. Ἔχουμε ὅλα τά προβλήματα. Ἀπό τόν συνωστισμό πού τόν αἰσθάνεται ὁ καθένας, ὡς τήν μόλυνση ἀέρα, νεροῦ καί ἐδάφους.

ΕΡΩΤΗΣΗ: Τό κρισιμώτερο πρόβλημα σ' ὅλες αὐτές τίς μελέτες ἀναπτύξεως εἶναι τό στάδιο τῆς ἐφαρμογῆς τους, στάδιο πού συνδέεται μέ τό χαρακτῆρα καί τή λειτουργία τῶν φορέων τῆς διοικήσεως κ.λ.π. Τί προβλέπετε στή συγκεκριμένη περίπτωση;

Κ. ΔΟΞΙΑΔΗΣ: Ἡ σύμβαση προβλέπει ὅτι πρέπει νά ὑποδείξω τρόπους γιά ἄμεση ἐφαρμογή τῶν προτάσεων. Θέλω δέ νά τονίσω καί πάλι ὅτι ἄν δέν ἐφαρμοσθῆ ἡ μελέτη, ἄδικα ἡ ἐξόρμηση. Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει καί κλαίει γιά τά προβλήματα, ἀλλά δέν κάνει τίποτα γιά νά τά λύση.

Α. Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

Καί πάλιν τό θέμα τοῦ Ἀρδηττοῦ

Ἡ Κοσμητεία Ἐθνικοῦ Τοπίου καί Πόλεων (ΚΕΤΠ), ἐπιμένει εἰς τό αἴτημά της νά μή ἀλλοιωθῆ ὁ φυσικός χαρακτήρας τοῦ λόφου Ἀρδηττοῦ.

Μέ χθεσινή, νεώτερη ἀνακοίνωσή της καί σ' ἀντίθεση μέ τήν Ἐπιτροπή Ὀλυμπίων καί Κληροδοτημάτων (πού ὑπεστήριζε, πρό ἡμερῶν, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς ἀναληφθεῖσα ἀξιοποίησις τοῦ Ἀρδηττοῦ, θά συμβάλη εἰς τήν προστασίαν τοῦ λόφου») τονίζει πάλι τήν ἀντίθεσή της πρός τήν ἰδέα «ἀξιοποιήσεως» τοῦ Ἀρδηττοῦ, ἀνεξαρτήτως οἱουδήποτε σχεδίου.

Τέλος, ἡ ΚΕΤΠ, τονίζει ὅτι οἱουδήποτε εἴδους ἰδιοκτησία ἑνός μνημειακοῦ χώρου, δέν δίδει δικαιώματα ἀξιοποιήσεως εἰς τόν ἰδιοκτήτην, ἀλλ' ἐπιβάλλεται μόνον ἡ ὑποχρέωσις συντηρήσεως καί προστασίας».

διακοσμηταί
ἀνωτέρου ἐπιπέδου
σέ 16 μῆνες
Γιά πολυτελεῖς διακοσμητικές κατασκευές ἐσωτ. χώρου, ἐπίπλων, βιτρίνας.
ΚΛΙΜΕΝΣ
Πειραιῶς 8 - Ἀθῆναι (101)
Τηλ. 530208 528173

TECHNOEXPORT
BULGARIE
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΥ
Οἱ ἐγκαταστάσεις κλιματισμοῦ "VITOCHA" καί "LULINE" πού προσφέρει ἡ Κρατική Ἐμπορική Ἐπιχείρησις TECHNOEXPORT - SOFIA λύνουν ὅλα τά προβλήματα τεχνιτοῦ κλίματος.
Συνιστῶνται, ἰδιαιτέρως, οἱ ἐγκαταστάσεις κλιματισμοῦ γιά κέντρα ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν καί τεχνολογικῶν ἐρευνῶν.
TECHNOEXPORT, E.c.e.
16, PL. LENINE
TEL: 87 24 15
TELEX: 593

Αὐτή

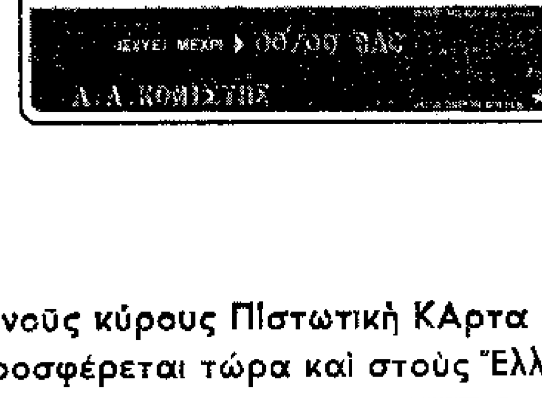

εἶναι ἡ BANKAMERICARD
(Μπανκαμέρικαρντ)

Ἡ διεθνοῦς κύρους Πιστωτική ΚΑρτα (40 ἑκατομμύρια κάτοχοι σέ ὅλο τόν Κόσμο) πού προσφέρεται τώρα καί στούς Ἕλληνες ἀπό τήν
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ: ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ
ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ τά πάντα σέ τιμές μετρητοῖς χωρίς μετρητά!
ΕΞΟΦΛΕΙΤΕ μέ πολλές μηνιαῖες δόσεις
ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΚΑΙ ΣΕΙΣ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ BANKAMERICARD
ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ